

ERVIN FRITZ:
NEKAJ POLITIČNIH PESMI ZA MARIJO

I.

Ali ni čudno, Marija, jaz sem mož in ti žena.
Lahko te pobožam po dojkah,
lahko mi objameš kolena,
lahko imava otroka, najinega.
Ali ni čudno, Marija?
Kupila sva si prstane in šla na magistrat,
saj se ljubezen
ne more večno skrivati po krčmah.
Zdaj ob sobotah čistiva preprogo,
briševa prah,
v nedeljo pečeva piščanca,
pijeva rebulo
in v mraku gledava drevo ob vodi.
A v ponedeljek zjutraj naju spet budilka
kot hudoben kaplar
požene v službo.
Nekoč sem rekel,
da me je sama luč, če sem ob tebi.
Zdaj sem vsak dan ob tebi
in me ni vsak dan samo luč.
Ali ni čudno, Marija?

II.

Rad bi napravil kaj za najino ljubezen.
Saj te ne ljubim le zato, ker imaš lepe noge
in ker si v postelji odlična.
Rad bi, da bi lahko ti rekel:
»In ker te ljubim,
prav zato
sem stisnil pest
še bolj krepko ...«

A glej, čemu bi stiskal pest? Saj ne pomaga.
Ničesar ni več v nas, kar je nekoč
ljubezen plemenitila.
Nevidna os, ki je postavljala človeka
v soglasje s svetom,
ki je družila v istem srcu
ljubezen do dekleta in do domovine,
ki je dajala čustvu stalnost in dejanju smer,
a vsemu skupaj smisel,
ta os, ki je nekoč poganjala življenje,
se je zlomila.
Čemu bi stiskal pest?

III.

Na polici imava pesnike,
ki opevajo življenjsko radost:
»Vrag naj me vzame,
Taranta-Babu,
kako čudovita stvar je življenje . . .«
Vrag naj me vzame,
Marija,
če nisem nehal verjeti, da je tako.
Ne v srcu življenja,
na smetišču zgodovine stojiva,
med obledelim upanjem in potemnelo slavo,
med srci,
z veliko zmagujočo vero,
ki so o pravem času
nehala biti.
Kako čudovita je bila zarja, Marija,
kako oblačen dan se je naredil:
življenje je zašlo v brezvetrje,
smrdi po ribah,
ki so poginile brez zraka;
najino jadro se ne zgane v tej praznini;
ljubezen
kakor riba z navzgor obrnjenim trebuhom
naju gleda s kalnimi očmi.

IV.

Ervin Fritz, tvoj mož,
nič manj možat kot drugi, ne manj pošten, ne manj pogumen,
ne manj zavzet za lepo, pokončen, čist, ne manj nadarjen,